

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2291/23
9.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Слободан С. Ракић, адвокат из Београда, Браће Недић број 1, против тужених Града Београда, чији је законски заступник Градско јавно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Тиршова број 3, и ЈП “Путеви Београд”, са седиштем у Београду, 27. марта број 43-45, адреса за пријем поште Жоржа Клеменсоа број 19/П, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужених, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 12315/19 од 17.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 9.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 12315/19 од 17.10.2022. године у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим су обавезани тужени Град Београд и ЈП “Путеви Београд” да тужиоцу АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете солидарно плате укупан износ од 460.000,00 динара, и то: за претрпљене физичке болове износ од 200.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 180.000,00 динара, и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 17.10.2022. године, до исплате, док се у преосталом делу става другог изреке пресуда **ПРЕИНАЧУЈЕ** и за износе од још 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, још 120.000,00 за претрпљени страх и за износ од још 70.000,00 за претрпљене душевне болове због наружености, са законском затезном каматом од 17.10.2022. године, тужбени захтев тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснован.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 12315/19 од 17.10.2022. године у преосталом делу става другог изреке, којим су обавезани тужени Град Београд и ЈП Путеви Београд да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности солидарно плате износ од 850.000,00 динара, са припадајућом каматом, као и у ставу четвртом изреке и у том делу предмет се враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 20.12.2021. године. Ставом другим изреке пресуде, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени Град Београд и ЈП “Путеви Београд” да солидарно плате тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете укупан износ од 1.650.000,00 динара, и то: за претрпљене физичке болове износ од 350.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 300.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 850.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наруженост износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 17.10.2022. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке пресуде, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражено да се обавежу тужени Град Београд и ЈП “Путеви Београд” да солидарно тужиоцу плате на име накнаде нематеријалне штете преко досуђеног износа од 350.000,00 динара до траженог износа од 450.000,00 динара, за претрпљене физичке болове за износ од још 100.000,00 динара, преко досуђеног износа од 300.000,00 динара, до траженог износа од 400.000,00 динара, за претрпљени страх за износ од 100.000,00 динара, преко досуђеног износа од 850.000,00 динара до траженог износа од 1.000.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности за износ од још 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом на те износе почев од 17.10.2022. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 315.350,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде благовремено су изјавили жалбу тужени и то Град Београд побијајући пресуду у ставовима другом и четвртном изреке, из свих законом прописаних разлога, док је тужени ЈП “Путеви Београд” пресуду побијао у ставу првом, другом и четвртном изреке, из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбу друготуженог.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11 са свим каснијим изменама и допунама), овај суд је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне. Такође, изрека пресуде у потврђујућем делу је јасна, разумљива и непротивречи сама себи и разлозима пресуде, као и доказима који се налазе у списима, а образложење садржи јасне, потпуне и аргументоване разлоге о свим битним чињеницама, тако да се правилност и законитост пресуде са сигурношћу могу испитати, па не стоје ни наводи жалбе туженог Града Београда о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, штетни догађај се одиграо 2.6.2018. године око 18 часова, на тротоару ул. ... у ... Критичном приликом, тужилац се кретао

тротоаром ул. ..., кренуо је ка ... лаганим кораком, јер је већ имао почетно обољење колена и рамена, те катаракту на оба ока. Током кретања се спотакао о поломљени део металног стубића који је вирио из тротоара, услед чега је пао лицем и главом окренутим спреда, и том приликом се повредио. Остатак металног стубића, који је вирио из тротоара, није био обезбеђен, нити обележен. У тренутку пада, тужиоцу су пришли сведоци који су испитани у току поступка и помогли му да устане и да се таксијем одвезе у Ургентни центар. Услед пада и задобијене повреде, тужилац је осећао болове у колону, глави, рамену и грудима. У Ургентном центру је прегледан, стављен му је гипс од ножних прстију до препоне леве ноге и одатле је пребачен на грудну хирургију. Према налазу и мишљењу судског вештака за област ортопедије, тужилац је критичном приликом задобио повреде у виду нагњечине над десном обрвом, која представља лаку телесну повреду. Поред ове повреде, тужилац је задобио и нагњечину грудног коша са преломом трећег ребра и локалним продором ваздуха у грудну дупљу, те интерартикуларни прелом горњег дела голењаче и прелом кључњаче, које су квалификоване као тешка телесна повреда. Повреде су настале ударцем деловима тела о тврду подлогу при паду. Вештак ортопед је у свом налазу и исказу појаснио стање колена и рамена тужиоца пре повређивања и након повређивања. Вештачењем је утврђено да је код тужиоца и пре критичног догађаја постојало почетно дегеративно обољење колена, у складу са животном доби, али је након повређивања и спроведеног лечења оно погрошано. Због тога, нога тужиоца не иде више право, него има сада деформитет и ограничава његово ходање. Посебно је напоменула да је повреда била у левом колону и у десном рамену, па је тужиоцу било веома отежано коришћење штаке због тога што је он дешњак, а коришћење леве руке за штаку му није природно. Код тужиоца је због повреде колена проузроковано отежано кретање, погоршање почетног дегеративног обољења, па судски вештак сматра да је код тужиоца умањење опште животне активности 15% у вези функционисања колена. Код тужиоца постоји тенденција погоршања, посебно погоршања здравственог стања колена. Ово јер је услед повреде измештена осовина, па због тога трпи и здрава нога, као и кукови и кичма. Услед повреде то се обољење појачало и допринело је убрзаном развоју дегеративног обољења. Код тужиоца је приликом повређивања повређена и рука. Тужилац је пре повређивања могао да користи десну руку и да самостално обавља свакодневне активности и да се сам послужи, рука је била функционална. Сама повреда је имала за последицу да тужилац руку једва користи, она је постала фактички афункционална, осим шаке и лакта. Тужиоцу раме пада из зглоба, нестабилно је, мишићи су атрофични, тужилац може да држи кашику, може благо да повуче панталоне, али не може да их закопча, нити да их навуче до краја, при обувању има тешкоће, не може мајицу да обуче, само одећу која се копча, тако да је повреда изазвала још веће смањење физиолошког опсега и изазвала је погоршање постојећих дегеративних промена. Након повређивања тужиоцу је умањена функција десног рамена преко 2/3 у односу на претходну постојећу умањену функцију десног рамена услед дегеративног обољења, што додатно умањује ОЖА за 10% са становишта повреде десне руке. Прелом трећег ребра по окончању лечења није оставио последице на животну активност тужиоца. Укупно умањење опште животне активности са ортопедско-трауматолошког становишта износи 25% са могућношћу погоршања у зависности од динамике напредовања дегеративног обољења десног рамена и левог колена, а огледа се у ограничењу хода на средњим релацијама, ограничењу при савладавању архитектонских баријера (степенице, косине, неравнине), ограничењу ношења и мањих терета, обављању личне хигијене, облачењу, свлачењу, обављању лакших кућних послова и тд. Непосредно након повређивања, током транспорта и

дијагностике, тужилац је трпео болове јаког интензитета све до збрињавања прелома, хоспитализације и примене аналготерапије. Болови су се смењивали до средњег интензитета у наредна 2 дана, да би и после тога, током збрињавања повреде грудног коша тј. приликом покушаја аспирације грудног коша и апликовања дренаже, они били интензивирани и повремени током инвервенције. У даљем току хоспитализације, у наредних 7 дана, превладавали су болови средњег интензитета, који су по отпусту на кућно лечење уз мировање, те у наредних 15 до 20 дана били лаког интензитета. Са опорчињањем делимичног ослонаца на леву ногу болови су током 7 до 10 дана интензивирали до средњих болова, а потом су постепено јењавали и били су наизменично средњег па лаког интензитета наредних 20 дана. Тужилац је у наредном периоду, до прегледа од стране вештака, константно трпео болове средњег до лаког интензитета, у зависности од активности, метеоролошких услова, а као последица узнапредовалих дегеративних промена у рамену и у колелу. С обзиром на поремећај хода као и на дефект, на значајно ограничену покретљивост десног рамена при мануелним активностима доминантно десном руком, код тужиоца по дефиницији појма, постоји наружење средњег степена. Психијатријским вештачењем је утврђено да је тужилац услед повреда које је задобио 2.6.2018. године трпео примарни страх јаког интензитета, који је трајао око 15 секунди, који се манифестовао као страх за живот и телесни интегритет, а који је наступио након неочекиваног саплитања, пада и удараца главом и телом о тврду подлогу, што је било праћено обимним крварењем у пределу лица. Секундарни страх јаког интензитета је трајао код тужиоца око 7 сати и то од момента пада, помоћи пролазника, током транспорта у Ургентни центар, и током трајања дијагностичке процедуре с циљем утврђивања обима и тежине задобијених повреда, те пружања медицинске помоћи. Секундарни страх средњег интензитета је код тужиоца трајао око један и по месец и за то време је тужилац боравио на болничком лечењу Одељење грудне хирургије, током дренаже излива, што је било праћено повременим епизодама јаког страха, те током даљег кућног лечења, за које време је био у гипсу, непокретан и развио је декубиталне ране. Потом је тужилац трпео болове слабог интензитета око месец дана и то до потпуног зарастања задобијених повреда и почетка враћања функције леве ноге и десног рамена. Судски вештак је закључио да због повреда и смањене функционалности рамена и колелена, те последичне наружености и перманентне стрепње да би могао да би му се понови сличан инцидент, код тужиоца постоји и трпња на интелектуалном и емотивном плану, која узрокује умањење опште животне активности у висини од 25% са могућношћу погоршања, а у зависности од извесне прогресије дегеративних промена, које ће додатно компромитовати његове свакодневне активности (шетња, ношење терета, обављање личне хигијене, облачење, свлачење, исхрана, обављање кућних послова и друго). Процент умањења опште животне активности пре критичног догађаја се не може утврдити јер о томе нема медицинске документације. Према усаглашеном мишљењу судских вештака ортопеда-трауматолога и психијатра укупан проценат умањења опште животне активности код тужиоца износи 40% са могућношћу погоршања здравственог стања тужиоца и са аспекта ортопедије и са аспекта психијатрије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби чл. 154 став 1 и 2, 155, 184, 192, 200 Закона о облигационим односима, те одребе члана 25 став 1 тачка 12 Статута Града Београда, одредбе члана 1 и 4 Одлуке о оснивању јавног предузећа за управљање јавним путем Града Београда, одредбе члана 2 став 1, 14 став 1 и 2, 44 став 1 тачка 3, 45 став 1 тачка 2 Статута јавног предузећа за управљање јавним путем града Београда, одредбе члана 7 став 1 Закона о локалној самоуправи

(“Службени гласник РС”, бр.129/2007, 83/2014, 101/2016, 47/2018), члана 2 став 3 тачка 10 и члана 4 Закона о комуналним делатностима (“Службени гласник РС”, бр.88/2011, 104/2016, 95/2018), одредбе члана 4 став 1 тачка 4 и члана 15 Закона о јавним путевима, те одредбе члана 94 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца делимично основан и да постоји солидарна одговорност тужених за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео у виду душевних болова због умањења животне активности, те у виду претрпљених физичких болова и страха и естетске наружности. По становишту првостепеног суда, тужени Град Београд је оснивач туженог ЈП “Путеви Београд”, који је јавно предузеће за обављање делатности управљање јавним путевима за које је надлежан Град Београд, а којем град Београд поверава обављање делатности одржавање и заштите јавних путева града Београда и као оснивач има обавезу надзора и контроле над обављањем делатности основаног предузећа. Поред тога, Град Београд, као јединица локалне самоуправе, уређује и обезбеђује обављање комуналних делатности и њихов развој, а комуналне делатности обухватају и делатности одржавања улица и јавних путева. С обзиром на наведено, по налажењу првостепеног суда тужени Град Београд се не може ослободити од одговорности за штету проузроковану тужиоцу поверавањем послова одржавање јавних путева управљачи пута – ЈП “Путевима Београд”, па је с тога пасивно легитимисан.

Даље, пасивна легитимација туженог ЈП “Путеви Београд” произлази из одредбе члана 15 Закона о јавним путевима, који је важио у време настанка спорног догађаја, а који прописује да ЈП “Путеви Београд”, као управљач јавног пута, којег је основао Град Београд, је дужан да обезбеди трајно, непрекидно и квалитетно одржавање и заштиту јавног пута. По становишту првостепеног суда, а имајући у виду наведене прописе, пре свега одредбу члана 15 Закона о јавним путевима, одредбу члана 4 Одлуке о оснивању јавног предузећа за управљање јавним путевима Града Београда, те одредбе члана 8 и 9 Уговора од 30.3.2018. године, произилази да је за одржавање јавног пута одговоран пре свега управљач јавног пута – ЈП “Путеви Београд”, овде тужени, али да истовремено закључењем уговора са непосредним извршиоцем ЈКП “Београд пут”, односно лицем коме се поверава одржавање јавног пута, настаје солидарна одговорност. Првостепени суд налази да је тужени ЈП “Путеви Београд” пасивно легитимисан и одговоран јер је пропустио да врши надзор над благовременим обављањем појединих радова на редовном одржавању јавног пута, због чега је тужилац претрпео штету.

Одлучујући о висини правичне накнаде за претрпљену нематеријалну штету у виду физичких болова и страха, као и у виду душевних болова због умањења животне активности и наружености, првостепени суд је ценио све околности конкретног случаја, значај повређеног добра и сврху накнаде нематеријалне штете, а нарочито интензитет и дужину трајања физичких болова и страха, животну доб тужиоца, да је тужилац критичном приликом задобио повреде у виду нагњечине над десном обрвом, која представља лаку телесну повреду, прелом трећег ребра, прелом горњег дела голењаче и прелом кључњаче, а које су квалификоване као тешка телесна повреда, да констатно трпи болове средњег до лаког интензитета у зависности од активности и метео-услова у рамену и коленима, да је повреда довела до ограничене употребе десног рамена, да је ова повреда погоршала опште стање рамена и довела до погоршања дегеративног обољења колена тужиоца, што је довело до естетског наружења у средњем степену и умањење животне активности од 40% са становишта ортопеда и психијатра, те ценећи последицу умањење опште животне активности, то је применом

критеријума из члана 200 ЗОО, оценио да примерена накнада за душевне болове које тужилац трпи због умањења животне активности износи 850.000,00 динара, накнада за физичке болове износи 350.000,00 динара, накнада за страх износи 300.000,00 динара и душевне болове због наружености износи 150.000,00 динара. На досуђене износе накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је на основу одредаба члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима тужиоцу досудио законску затезну камату почев од 17.10.2022. године, као дана пресуђења, с обзиром да се у конкретном случају ради о накнади нематеријалне штете, чија је висина утврђена даном пресуђења. Првостепени суд је у преосталом делу преко досуђених износа, а до тражених износа, одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован одлуком у ставу трећем изреке. Првостепени суд је оценио да тужилац није допринео настанку штете, а што би евентуално било од утицаја на висину досуђеног износа у смислу члана 192 ЗОО, јер нема доказа да приликом кретања није био довољно образив и опрезан.

Одлуку о трошковима поступка донео је на основу одредби из члана 153 став 1, 154 и 163 ЗПП. На досуђене трошкове поступка првостепени суд је тужиоцу признао и законску затезну камату почев од дана када се стекну услови за извршење па до исплате у смислу одредби из члана 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је закључио да постоји одговорност тужених за накнаду штете, што и Апелациони суд прихвата, сматрајући да су жалбе странака само делимично основане.

Наиме, у потврђујућем делу се неосновано жалбама тужених оспорава утврђено чињенично стање, односно оцена изведених доказа, с обзиром на то да је првостепени суд правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. став 2. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку.

Неосновано се жалбама тужених указује и на погрешну примену материјалног права код оцене приговора пасивне легитимације и оцене одговорности тужених. Ово с тога што је првостепени суд, полазећи од правилно утврђеног чињеничног стања правилном применом материјалног права, извео правилан закључак да постоји одговорност Града Београда, која произилази из његове законске обавезе да обезбеђује услове за изградњу, одржавање и функционисање комуналних објеката и да врши надзор над радом радом вршилаца комуналне делатности, па је стога и дужан да тужиоцу накнади насталу штету насталу услед пропуста у вршењу комуналних послова од стране туженог ЈП "Путеви Београд", коме је од стране Града Београда поверено

обављање тих послова. Такође, одговорност туженог ЈП “Путеви Београд” произилази из његове обавезе да редовно обавља послове који су у јавном интересу и делатности које је дужан да обавља, а то су извођење радова на одржавању улица и локалних путева, што између осталог обухвата поправку, обнављање и замену делова коловоза, тротоара и трупа јавног пута, са одговарајућим корекцијама којима се битно не мењају конструктивни елементи, у вршењу које делатности је, како је правилно утврђено у првостепеном поступку, било пропуста.

Неосновани су жалбени наводи туженог ЈП “Путеви Београд” којима се указује да је тужилац искључиво својом радњом допринео настанку нематеријалне штете, јер се кретао крајњом непажњом. Ово с тога, што је првостепени суд правилно оценио основаност приговора доприноса тужиоца настанку штете и правилно закучио да тужилац није допринео настанку штете. Наиме, из изведених доказа које је првостепени суд ценио у свему у складу са правилима приписаним чланом 8 ЗПП-а, утврђено је да се тужилац критичном приликом кретао полако, са пажњом сразмерном његовом здравственом стању, стању вида и годинама живота. Осим тога, из исказа саслушаних сведока ББ произилази да се тужилац критичном приликом кретао споро, а из исказа сведока ВВ да је тужилац запео о метални патрљак и пао целом дужином, а да се сведок често шета тим делом пута и да тај остатак металног стубића никада није видела, већ да га је учила тек након пада тужиоца, а што потврђује да се тужилац критичном приликом кретао полако и да није могао да уочи ту препреку, из чега следи да доприноса тужиоца нема, због чега нису испуњени услови за искључење или делимично ослобађање одговорности тужених за нематеријалну штету коју је претрпео тужилац.

С тога се у том делу неосновано жалбама тужених оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и примене материјалног права у погледу основа одговорности тужених и околности случаја које оправдавају исплату новчане накнаде, а посебно оцена истакнутог приговора подељене одговорности, односно доприноса тужиоца настанку штете, у коме је делу првостепени суд за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у потпуности прихвата и овај суд.

Правилно је првостепени суд поступио и када је дозволио и преиначење тужбе, као у поднеском тужиоца од 20.12.2021. године, с обзиром на то да је тужилац тужбу преиначио након обављених вештачења, па како захтев произилази из истог чињеничног основа, тужени таквом преиначењу и није могао да се противи, сходно одредби члана 200 став 2 Закона о парничном поступку. Осим тога, суд је овлашћен да дозволи преиначење тужбе и када се тужени томе противи, ако сматра да би то било целисходно за коначно решење односа међу странкама и ако оцени да поступак по преиначеној тужби неће знатно да продужи трајање парнице, а што јесу околности конкретног случаја.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.390 ЗПП одлучио као у делу става првог изреке ове пресуде.

Међутим, одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх, као и душевне болове због наружености, првостепени суд је погрешно применио материјално право и то одредбу чл. 200 Закона о облигационим односима, на чију правилну примену другостепени суд води рачуна по службеној

дужности, а имајући у виду интензитет и трајање ових видова нематеријалне штете.

Наиме, по схватању овог суда, тужиоцу су на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх, те претрпљене душевне болове због наружености досуђени превисоки износи, с обзиром на правну природу и друштвену сврху досуђивања те накнаде, којом се не сме погодовати тежњама које су у супротности са правном природом и друштвеном сврхом исте, а на шта се основано указује жалбом тужених. По мишљењу другостепеног суда, а имајући у виду чињенице утврђене на основу налаза и мишљења судских вештака медицинске струке за област ортопедије и трауматологије о интензитету и дужини трајања физичких болова, те да код тужиоца постоји наруженост средњег степена, као и чињенице утврђене на основу налаза и мишљења судског вештака за област психијатрије о интензитету и дужини трајања страха, правична новчана накнада тужиоцу на име претрпљеног страха представља износ од 180.000,00 динара, правична новчана накнада на име претрпљених физичких болова представља износ од 200.000,00 динара, а правична новчана накнада на име претрпљених душевних болова због наружености представља износ од 80.000,00 динара. Досуђивање накнаде у већим износима било би противно циљу коме служи та накнада и погодовало би тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, а што би било у супротности са одредбом члана 200 став 2 Закона о облигационим односима.

На досуђене износе накнаде тужиоцу у складу са одредбом члана 277 Закона о облигационим односима припада законска затезна камата почев од 17.10.2022. године, као дана доношења побијане пресуде и дана када је висина штете утврђивана. Преко досуђених износа тужбени захтев тужиоца оцењен је као неоснован, јер је превисоко постављен и не би представљао адекватну сатисфакцију претрпљеном страху, болу и душевним боловима за наруженост, па је у том делу тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Са наведених разлога, Апелациони суд је применом одредбе чл. 394 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучио као у делу става првог изреке ове пресуде.

Надаље, одлука првостепеног суда из става другог изреке, која се односи на досуђену накнаду нематеријалне штете за претрпљени душевни бол због умањења опште животне активности захваћена је апсолутно битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се основано жалбом туженог ЈП Путеви Београд указује, јер у том делу су изостали јасни, потпуни и непротивречни разлози о одлучним чињеницама. Осим тога, приликом доношења побијане одлуке и чињенично стање је остало непотпуно утврђено, па се за сада не може испитати ни правилност примене материјалног права, а што је све било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој парници.

Наиме, из налаза и мишљења судског вештака спец. психијатрије Дејана Јовановића произлази да због повреда и смањене функционалности рамена и колена, те последичне наружености и перманентне стрепње да би могао да би му се понови сличан инцидент, код тужиоца постоји и трпња на интелектуалном и емотивном плану, која узрокује умањење опште животне активности у висини од 25% са могућношћу погоршања. Из изјашњења истог вештака од 12.11.2021. године произилази да га налаз вештака ортопеда у погледу умањења ОЖА у висини од 15 % због ранијих повреда,

наводи на дилему да ли је пре повреде, у неком проценту и са психијатријског аспекта постојало умањење опште животне активности, али да се о томе не може прецизно изјаснити, јер осим изјаве тужиоца са рочишта нема других, ближих битних података.

Имајући у виду наведено, основано се жалбом друготуженог указује да је било потребно да се саслуша судски вештак психијатријске струке, с обзиром на то да је у поступку пред првостепеним судом било нужно разјаснити да је ли је код тужиоца пре критичне повреде постојало и умањење опште животне активности са психијатријског аспекта због година тужиоца, као и ранијих повреда и обољења тужиоца, те уколико јесте, да ли је вештак психијатар исто узео у обзир приликом давања налаза и мишљења, јер од наведеног зависи укупан проценат умањења опште животне активности тужиоца, а самим тим и висина накнаде за тај види нематеријалне штете.

Како је у првостепеном поступку изостало утврђење наведених чињеница битних за правилно пресуђење, то се за сада не може испитати ни правилност примене материјалног права, због чега је побијана пресуда у том делу морала бити укинута ради употпуњења чињеничног стања.

Укинута је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртном изреке на основу одредбе чл.165 став 3 ЗПП-а, јер зависи од коначног исхода спора међу парничним странкама.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити наведене недостатке и поступити по примедбама из овог решења, тако што ће разјаснити све спорне чињенице допунским изјашњењем вештака специјалисте психијатрије, на околност процента умањења животне активности код тужиоца са психијатријског аспекта које је директна последица конкретног догађаја и повређивања, разматрајући при том и психичко стање тужиоца у односу на животну доб и раније повреде и обољења, које ће вештак ценити и кроз уобичајени или просечни обим умањења које таква стања могу изазвати код лица у доби и са карактеристикама сличним тужиоцем, те ће након евентуалне нове процене степена умањења ОЖА које је у директној вези са штетним догађајем, поново усагласити дате налазе у погледу укупног степена умањења ОЖА и након што оцени и остале жалбене наводе тужених у односу на овај захтев тужиоца, о истом донети нову и правилну одлуку.

Са свега изложеног, а на основу одредби чл. 391 став 1 и 392 став 2 ЗПП-а Апелациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Светлана Павић с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић